

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Univerſa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalæ, 1644

Sect. 6. Vtrum illa dilectio ſpecialis electorum antecedens fuerit efficax
electio ad gloriam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

illis Palestino Milavit. & Arausico. contra Pelag. & Semipelagian. celebratis: nec à Cœlest. Papa in Epist. ad Episc. Galliar. quam scripsit ad sedandas dissensiones ortas ex occasione contentionsis inter Augustin. & Pelagianos. Atqui si illud erat dogma præcipuum & caput hæresis Pelagianæ, non debuit omitti, sed notari præcipue, & damnari. Denique res satis aperte à Concil. Trident. cap. & can. super citatis, contra Lutherum & Caluinum definita fuit. De concilio autem œcumenicorum infallibilitate in fidei definitionibus dubitare, hæreticum est.

SECTIO VI.

Verum illa dilectio specialis electorum antecedens fuerit efficax electio ad gloriam?

60. *Accedens dilectio specialis electorum non fuit efficax.*

Respondeo, licet Deus antecedenter omnes electos dilexerit specialiter, quatenus sciens, & volens elegit illis seriem profuturam, & in eo sibi complacuit: non tamen eos elegit ad gloriam absolutè & efficaciter ante præiudicia merita, vel conditiones necessaria ex parte ipsorum: adeoque prædestinatio, quæ est decretum absolutum & efficaciter dandi gloriam, non fuit antecedens. Ratio est quia licet posita tali dilectione speciali, & electione seriei profuturæ, quam Deus habuit antecedenter, id est, à se gloria sequatur infallibiliter: tamen non sequitur præcisè vi dilectionis, ut se tenet ex parte Dei, neque affectus sui nisi per se sumptis, sed tantum ex hypothesi eventus futuri, quem tamen Deus permitteret non evenire, si creatura vellet oppositum. Deus enim non elegit media ut profutura, & quia profutura; electurus alia si hæc non prodesset: neque talem habet affectum saluandi illos, ut non esset permissurus oppositum, aut statuerit quacunque ratione impedire ut non eveniat: adeoque dilectio illa specialis, & electio, non est voluntas gloriæ efficax simpliciter & ex se, sed tantum in fine eventus, & ex hypothesi voluntatis creatæ non obstituræ, id est, quæ de facto non obstat. Neque Deus pro illo instanti rationis, quo media profutura elegit, vult adhuc efficaciter & absolutè dare illis gloriam: sed tantum conditionatè, si mediis vsuris sunt, quod non videt futurum absolutè, nisi ratione posteriori, post electionem præsuppositam, & vsuræ creaturæ futuram. Hoc enim est obiectum illius sciendi absolute, adeoque illi præsupponitur, ut id à quo aliquo modo pender. Antequam verò electio seriei ponatur, aut ponenda intelligatur, præcedit tantum in Deo scientia conditionata, quod scilicet talis vsus esset, si tale medium poneretur: propter quod Deus non concludit efficaciter & absolutè gloriam dare, sed propter scientiam absolutam, & propter bonum eventum absolutè futurum.

61. *Gravis obiectio obicitur.*

Dices, licet præscientia præcedens electione sit tantum conditionata: electio tamè seriei, & gloriæ ad quam refertur series mediorum, absoluta est: & ea posita, scien-

tia conditionata transit hoc ipso in absolutam. Ergo illa electio est absoluta. Estque etiam efficax, quia infallibiliter est habitura effectum, & non potest permittere oppositum. Nam electio & approbatio seriei ut profuturæ, non potest stare cum permissione oppositi. Si enim foret oppositum, non esset valsellectio, aut saltem approbatio seu complacentia.

Respondeo electionem seriei quam Deus elegit, esse quidè absolutam prout est electio talium mediorum quoad substantiam; at non prout est mediorum re ipsa profuturorum. Hæc enim Deus non intendit ut talia, nisi per modum simplicis desiderij: sed antecedenter tendit tantum absolutè & efficaciter in media ut de se valida: in effectum verò, & vsuram, conditionatè si creatura velit cooperari, & cum virtuali permissione abusus. Unde fit, ut electio ad gloriam, quæ præsupponit vsuram & cooperationem, sit pariter conditionata. Posita verò electione seriei, & eventus futuro; scientia conditionata transit quidem in absolutam, sed ratione posteriori propter subordinationem, & veluti deperditam ab illis ut obiectis. Hæc autem electio, & approbatio boni eventus futuri, licet non possit stare cum aduali permissione oppositi, quatenus est electio seriei re ipsa profuturæ, & eius approbatio, que non esset, si futurum esset oppositum: non excludit tamen virtuales permissiones oppositi ex parte subiecti: quatenus Deus non elegit hanc seriem quia profuturam, sed non minus elegisset, quævis profutura non fuisset: & quatenus loco approbationis boni eventus futuri, ponit esse in Deo permissio oppositi, fuissetque re ipsa, si creatura medijs vsuris non fuisset pro sua libertate. Quare electio & dilectio specialis, non est in Deo affectus efficax circa salutem & eventum futurum, licet sit eius approbatio: quia patitur virtuales permissiones oppositi ex parte subiecti. Quemadmodum nos nunquam approbamus & fieri gaudemus, quorum tamen eramus permissuri oppositi, & non quacunque ratione ac totis viribus impedituri.

Instabis quia si Deus non elegit seriem & media ut profutura: ergo eorum præscientia conditionata non est prior electione illa: quippe cui non seruit, nec illi præsupponitur ex natura ipsius, velut directiva, aut velut obiectum illius.

Respondeo primò scientiam conditionatam esse priorè electione ex parte subiecti, & subsistendi consequentia. Quatenus licet Deus re ipsa non eligeret, haberet tamen scientiam conditionatam eius quod futurum esset, si seriem eligeret. Contra verò, non potest eligere, quin sciat quid futurum sit postea electione. Respondeo secundò, scientiam eius quod futurum est, præsupponi ad prudentem electionem secundum ordinem rationis qui est ex parte actuæ, ut ostendimus sect. 1. hu. 4. Tertio, scientiam conditionatam boni eventus futuri præsupponi approbationi eiusdem, in qua præcipue consistit specialis illa dilectio Dei erga electos. Est enim

61. *Alia obiectio respicitur.*

cognitio & propositio obiecti, in quod talis approbatio tendit, adeoque ex rei natura debet ipsi præsupponi.

63. Vergebis nemum quia nostra sententia sic explicata videtur idem reipsa dicere, quod sententia aduersariorum, & tantum in modo explicandi differre. Perinde enim est quod Deus præsciens scientia media hos saluandos, & illos damnandos, si hæc seriem eligeret, & talia media illis præpararet; elegerit reipsa & præparauerit: & dicere, quod antecedenter absolute & efficaciter voluerit aliquos saluare, neglectis alijs, præ media quæ præciebat futuræ congrua, quæque in instanti posteriori rationis electurus erat vi prioris voluntatis absolute & efficacis.

Discrimen inter sententiam nostram, & aduersariorum.

Respondet magnum adhuc esse discrimen vtriusque sententia. Nam nostra tantum asserit, quod negari non potest, Deum, post sincerum desiderium saluandi omnes, cum media eligeret, præscisse quid euenturum esset, & bonum euentum approbasse, malum permisisse, non intendendo ex se hanc differentiam, sed eam libertati creaturæ relinquendo, à qua pendet vniuersum simplex & conditionata præcedens, sit vel non sit absoluta & efficax, prout ipsa voluerit vi medijs aut non vi. Adeo vt negotium nostræ prædestinationis, aut reprobationis, in manu nostra sit: & Deus de ipso nihil absolute & efficaciter sine nobis statuerit, sed tantum ex præuisione futuri penderis à nostra libertate. Ac demum Deum, licet ex seipso hanc differentiam non intendere, specialiter tamen benefecisse illis, quibus seriem profuturam esse vidit, & approbavit ex desiderio salutis ipsorum. Atque illud beneficium esse antecedens, quatenus Deus ex seipso talem seriem elegit, nulla data occasione ex parte nostra cur hanc seriem potius quam aliam eligeret. Licet quod series electa fuerit nobis profutura vel non profutura, à nobis penderis, fueritque consequens ad vsum libertatis bonum vel malum, aut ipsum inuoluens. At verò in sententia aduersariorum, Deus ex seipso statuit absolute & efficaciter de hominum salute, non præsupposito quid ex parte ipsorum futurum esset absolute. Neque ipsis differentiam salutis & dånationis permisit simpliciter, iuxta ipsorum opera bona vel mala præuisa, & vsu liberi arbitrij: sed ex se solo, vi decreti absolute, & infallibilis, atque omnino efficacis, illam constituit in ordine intentionis & electionis gratuitæ. Ex quo sequitur Deum se adegisse ad necessitatem præparandi electis, in secundo instanti rationis, media congrua vt talia: & reprobis, media incongrua: neque voluisse sincerè salutem eorum quos reiecit antecedenter: aliaque multa sequuntur incommoda & absurda, quæ deduximus disputatione præcedenti sect. 5.

64. Deus sapienter permittit abusu me-

Ceterum Deus præsciens, cum eligeret media hæc & illa ex infinita multitudine mediorum pøssibilium, quæ æquè potuit elige-

re, præsciens, inquam, plurima eorum non profutura ob malitiam aut negligentiam creaturarum: non debuit eorum loco eligere alia quæ videbat profutura si eligeret: quia non tenetur saluare homines quacumque ratione, & quibuscumque medijs adigere, aut cogere vt salutem consequantur: ac si nolint medijs oblatis valde aptis de se & sufficientibus vri, substituere alia quibus tandem vincantur, & si opus sit cogantur tandem acquiescere. Sed pro sua benigna & suauis providentia potuit libertati creaturarum permittere, vt vterentur, aut non vterentur, prout liberè vellet. Ac satis magnæ misericordie & liberalitatis fuit, quod Diuina Maiestas infinita creaturas vilissimas ad gloriæ suæ communicationem destinauerit & inquitur: quodque ad illum finem media, de se valida omnia, & apta, præparauerit, atque in tempore obtulerit, partim secundum animum specialiorè, partim & communiter secundum cursum comunem & accommodationem causarum naturalium, quam Deus non tenetur prætergredi aut mutare, quando malitia vel negligentia creaturæ resistit medijs sufficientibus sibi oblatis: sed iure potest illud exprobrare: *Perditio tua Israel, tantummodo in me auxilium tuum.* Osee 13. v. 9.

diuina saluatis.

Dixi in fine conclusionis, Deum non esse gisse ad gloriam absolute & efficaciter ante præuisa media, vel conditiones necessarias ex parte saluandorum: Notandum enim non omnes saluari per meritum, adeoque non prædestinari omnes ex meritis præuisis: sed tres esse ordines saluandorum. Primus eorum est qui sine vilo merito & sine vilo actu proprio saluantur, aliena voluntate applicante remedium peccati originalis, & instrumentum iustificationis: vt paruuli decedentes post baptismum. Secundus, eorum qui saluantur non sine aliquo actu proprio & cooperatione, sed tamen sine merito: vt adulti qui iustificati per sacramentum, non sine aliquo actu proprio & dispositione, quæ non est meritoria, statimque moriuntur, priusquam tempus bene merendi habuerint. Tertius eorum qui post iustificationem exercent actus meritorios cum omnibus conditionibus ad mereendum prærequisitis: de quibus vt de nobilissimis sermo est, cum dicitur, prædestinationem fieri ex meritis præuisis. Omnibus autem commune est, vt non sit facta eorum prædestinatio nisi ex præuisione conditionis necessariæ, & boni exitus ex hac vita.

65. Non omnes saluantur per propria merita.

SECTIO VII.

Corollaria ex præcedenti doctrina de effectibus prædestinationis.

EX dictis collige primò, primam illam voluntatem diuinam de omnibus saluandis esse suspensam & conditionatam secundum

66.